

DI: Gør fleksuddannelsen bred

Der er altså meget på spil. Med en bred fleksuddannelse har regeringen mulighed for at samle kræfterne i uddannelsessystemet om en afgørende vigtig opgave: At sikre alle unge det rigtige tilbud - på det rigtige tidspunkt.

Af Claus Rosenkrands Olsen

Chefkonsulent i DI

Med novemberkuldens indtog og børnenes begyndende længsel efter julens gaveregn venter en stor del af uddannelsesdanmark fortsat på regeringens udspil til fleksuddannelse. Forventningerne var fra starten betydelige, men som tiden skrider frem, vokser bekymringerne for ambitionsniveauet.

Det gælder ikke mindst i spørgsmålet om målgruppen for - og målet med - fleksuddannelse. Taler vi om en snæver målgruppe på de svageste 3-5 procent af en årgang? Eller taler vi om de 20 pct. af de unge, der i dag strander undervejs i mødet med ungdomsuddannelserne? Skal den være kompetencegivende og i givet fald til hvad?

Fra DI håber vi fortsat, at målet med fleksuddannelse bliver at ruste flere unge til uddannelse, inden de går i gang, at afklare flere unge gennem bl.a. praksisoplevelser og skabe mere retning og realisme i de unges uddannelsesvalg. Hvis fleksuddannelse skal bidrage til de opgaver, forudsætter det, at målgruppen bliver langt bredere end 3-5 procent. En mere målrettet 10. klasse bør i den forbindelse indgå som en grundsten i fleksuddannelse for at sikre en bedre faglig fundering og afklaring af en langt større gruppe unge.

Bred fleks er selvfinansierende

Ved at brede fleksuddannelse ud, kan regeringen opnå flere ting. Man undgår at give den et "taberpræg" fra start, man kan målrette den bedre, og man får finansieringen på plads. I dag sejler store grupper unge rundt mellem de mange tilbud, ofte uden mål og retning, og hvert tilbud udløser penge. Samlet set er der tale om et ressourcespild i milliardklassen, der i stedet kunne bruges til målrettede uddannelsesinvesteringer og bl.a. finansiere et stærkt, sammentænkt og målrettet tilbud til alle i overgangen fra grundskole til ungdomsuddannelse.

Det er derfor forfæjlet, hvis årsagen til en smal fleksuddannelse bunder i, at den skulle være udgiftsdrivende. Det er penge, vi allerede i dag hiver op af statskassen, og det handler derfor om politiske prioriteringer. Vil vi bruge pengene på omvalg, omveje, frafald og nederlag? Eller vil vi bruge dem på at sikre de unge en bedre platform for mødet med ungdomsuddannelserne? I det lys drejer det sig også om at prioritere de grupper, der i dag har det sværest, og om at sikre lige muligheder til alle. Det har de ikke i dag.

Meget på spil

Samtidig kan spørgsmålet om fleksuddannelse ikke løsrives fra andre væsentlige problemer, der skal løses i den kommende tid. Her tænker jeg ikke mindst på erhvervsuddannelsesudvalgets arbejde, der i foråret skal levere anbefalinger vedrørende uddannelsesparathed, adgangsforudsætninger, kvalitet og omdømme. En bred fleksløsning kan lette det arbejde. En snæver løsning vil gøre det betydeligt vanskeligere.

Der er altså meget på spil. Med en bred fleksuddannelse har regeringen mulighed for at samle kræfterne i uddannelsessystemet om en afgørende vigtig opgave: At sikre alle unge det rigtige tilbud - på det rigtige tidspunkt.

Hvis det indebærer, at den kommende ventetid op mod jul bliver kortere for børnene end for os, betyder det mindre. Vi venter gerne lidt længere, hvis ambitionsniveauet afspejler ventetiden, og de samme børn derved kan se frem til at blive mødt med det tilbud, de har brug for, når de i fremtiden går ud af 9. klasse.